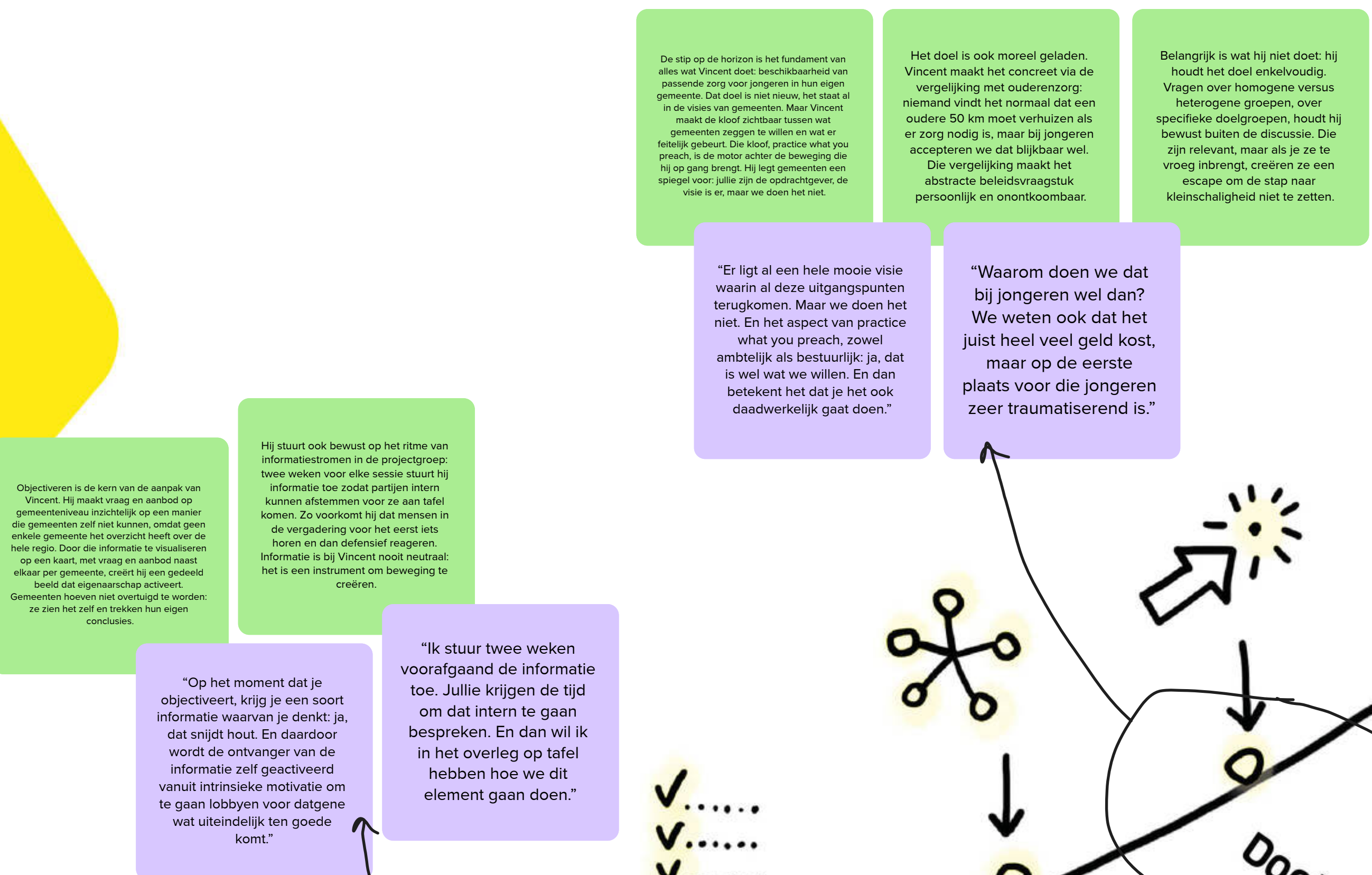

Waar grijpen we nu vooral in?

Vincent combineert drie hefboom punten consequent met elkaar: doelen, informatie stromen en fysieke structuur. Hij formuleert een helder en moreel geladen doel dat alle instrumenten in de juiste verhouding zet. Hij maakt de bestaande situatie inzichtelijk met data, zodat gemeenten en zorgaanbieders redeneren vanuit gedeelde feiten in plaats van aannames. En hij ontwerpt een nieuwe fysieke structuur van het zorglandschap: een spreidingsplan dat vraag en aanbod op gemeenteniveau in balans brengt. De kracht zit in de combinatie van die drie.

Welke hefboom punten blijven onderbelicht?

De ambulante zorginfrastructuur die de kleinschalige woonvoorzieningen moet ondersteunen is nog niet op orde. Dat is een buffer die ontbreekt en die het succes van het spreidingsplan kan ondermijnen. Daarnaast benoemt Vincent zelf dat de corrigerende feedback loops nog niet goed werken: de signalen dat het ambtelijk apparaat het tempo niet aankan, komen wel binnen, maar het systeem heeft nog geen goede manier om daar proactief op te sturen.

Het spreidingsplan is in de kern een herordening van de fysieke structuur van het zorglandschap welke voorzieningen zitten waar, voor welke jongeren, op welke afstand van hun thuisgemeente? Vincent maakt die structuur eerst inzichtelijk via data, constateert de discrepantie tussen wat er is en wat er nodig is, en ontwerpt vervolgens een nieuw landschap met nadruk op norm. Dat is niet alleen een plan op papier, er zit een kwantitatieve exercitie, een financieringsanalyse en een kwalitatieve norm onder.

Hij koppelt ook de governancestructuur opnieuw in: inkooporganisaties van IJsselland en Twente die structureel overleggen, bestuurders die gezamenlijk besluiten nemen. Die structurele veranderingen zijn bedoeld om te voorkomen dat kennis en beweging verloren gaan als individuen vertrekken. Structuur als garantie voor continuïteit.

"We willen vragen en aanbod naar elkaar toebrengen. We willen dat de zorg gaat naar de jongeren toe en niet andersom."

"Ik heb regio Twente en IJsselland aan elkaar gekoppeld. Zowel de inkooporganisaties als de AO's. Die hebben nu een structureel overleg. Op bestuurlijk niveau zijn ook twee wethouders uit beide regio's aan elkaar gekoppeld."

Vraagstuk:

Hoe realiseer je beschikbaarheid van passende zorg voor jongeren in hun eigen gemeente, terwijl het zorglandschap historisch gegroeid is op basis van aanbod in plaats van vraag?

Vincent Stijns werkt in regio IJsselland aan een spreidingsplan voor kleinschalige woonvoorzieningen. Het uitgangspunt is simpel en moreel onontkoombaar: jongeren die uit huis worden gedwongen moeten in hun eigen omgeving kunnen blijven. Eigen school, eigen vrienden, eigen buurt. Alles wat hij doet, is ondergeschikt aan dat doel.

De ambulante zorginfrastructuur die de kleinschalige woonvoorzieningen moet ondersteunen is nog niet op orde. Dat is de belangrijkste buffer die ontbreekt: als jongeren in een kleinschalige woonvoorziening extra ondersteuning nodig hebben van verslavingszorg, forensische expertise of GGZ, moet die snel beschikbaar zijn. Is dat niet het geval, dan klappen jongeren eruit en escalereert de situatie alomd naar crises die zware zorg die het spreidingsplan wil voorkomen.

"De ambulante zorginfrastructuur is voorwaardelijk, die moet er zijn. Daar zitten verslavingszorg, forensisch, systeemtherapeuten, GGZ. Die ondersteuning moet er zijn, en daar hebben we in IJsselland nog slechten in te maken."

Vincent benoemt dit zelf als het belangrijkste aandachtspunt voor het vervolg. Die kleinschalige woonvoorzieningen starten per januari, maar de ambulante ondersteuning die ze nodig hebben staat nog niet. Dat is een risico dat het succes van alles wat er al wel staat kan ondermijnen.

Wie hebben we nodig?

Een bestuurder die het verhaal omarmt en bestuurlijk bindend kan opereren. Een programmamanager die het tempo en de agendering bewaakt. Een data-analist die de kwantitatieve onderbouwing levert. En zorgaanbieders die bereid zijn hun werkwijze tegen het licht te houden en kennis te delen. In IJsselland zijn die mensen er grotendeels. Wat kwetsbaar blijft is de borging als individuen vertrekken: de wethouder van Zwolle die een belangrijke motor was, zwaait af. En Vincent zelf is ingehuurd, niet vast verankerd in het apparaat. "Je moet een apparaat hebben die continuïteit heeft en continuïteit houdt. En dan moet je af en toe wat vanuit extern bijdoen. Dat is een goede wisselwerking."

Hoe houden we samenhang?

Vincent houdt samenhang via een programmatische aanpak: grondig voorbereiden, twee weken voor elke sessie informatie toesturen, partijen de tijd geven om intern af te stemmen, en in de bijeenkomst zelf sturen op concrete besluiten. Dat ritme van voorbereiding, intern afstemmen en dan pas de tafel is de ruggengraat van het proces. Daarnaast bewaakt hij voortdurend de relatie tussen doel en instrument: als inkoop, financiering of structuur de inhoud dreigen te verdringen, brengt hij het gesprek terug naar de stip op de horizon. "Het doel, die stip op de horizon die je met elkaar afsprekt, is leidend. En alles daaromheen zijn instrumenten die je daarvoor inzet."